ECLI:LV:AT:2018:1026.C04265012.1.S

Lietas Nr. C04265012
SKC-229/2018
Civillietu departaments

Latvijas Republikas Augstākā tiesa
SPRIEDUMS
Rīgā 2018. gada 26. oktobrī

Augstākā tiesa šādā sastāvā:
tiesnese referente Marika Senkāne,
tiesnesis Intars Bisters,
tiesnese Mārīte Zāģere

rakstveida procesā izskatīja Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldes kasācijas sūdzību par Augstākās tiesas Civillietu tiesu palātas 2016. gada 20. septembra spriedumu civillietā Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldes prasībā pret /pers. B/ par Latvijas pilsonības atņemšanu.

Aprakstošā daļa

[1] Pilsonības un migrācijas lietu pārvalde 2012. gada 3. maijā cēla tiesā prasību pret /pers. B/ par Latvijas pilsonības atņemšanu, kurā, pamatojoties uz Pilsonības likuma 24. panta pirmās daļas 3. punktu, Ministru kabineta 2011. gada 7. jūnija noteikumu Nr. 430 „Latvijas pilsonības zaudēšanas un atjaunošanas dokumentēšanas kārtība" 15.1. punktu, lūgts atņemt /pers. B/Latvijas pilsonību.

Prasība pamatota ar šādiem apstākļiem.

[1.1] Saskaņā ar Ministru kabineta 2011. gada 7. jūnija noteikumiem Nr. 430 „Latvijas pilsonības zaudēšanas un atjaunošanas dokumentēšanas kārtība" Pilsonības un migrācijas lietu pārvalde, veicot pārbaudi par /pers. B/ Latvijas Republikas pilsonības iegūšanas likumību, konstatēja, ka atbildētāja dzimusi /datums/Rīgā un saskaņā ar Latvijas Republikas Augstākās Padomes 1991. gada 15. oktobra lēmuma „Par Latvijas Republikas pilsoņu tiesību atjaunošanu un naturalizācijas pamatnoteikumiem" 2.1. punktu reģistrēta kā Latvijas pilsone.

Latvijas Republikas Iedzīvotāju reģistra pirmuzskaites veidlapā, kas aizpildīta /datums/(turpmāk arī – pirmuzskaites veidlapa), atbildētāja norādījusi, ka ir Latvijas pilsone, nesniedzot ziņas par citas valsts pilsonību. Kā savu vienīgo dzīvesvietu atbildētāja norādījusi dzīvokli /adrese A/, veidlapas 5. punktā dzīvesvieta /citas valsts nosaukums/ nav minēta. Tāpat atbildētāja uzrādījusi personu apliecinošu dokumentu – Rīgā 1977. gada 8. augustā izdotu PSRS pasi Nr. /numurs/.

/pers. B/, parakstot pirmuzskaites veidlapu, apliecinājusi, ka ir brīdināta par likumā paredzēto atbildību nepatiesu ziņu sniegšanas gadījumā.

[1.2] Latvijas Republikas pilsoņa pasi atbildētāja pirmo reizi saņēma 2011. gada 10. maijā. Tad atklājās, ka /pers. B/ saskaņā ar Iedzīvotāju reģistrā iekļauto informāciju nav deklarētās dzīvesvietas Latvijas Republikā. Atbildētājas dzīvesvieta /citas valsts nosaukums/ ir /adrese/.

[1.3] Paskaidrojumos Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldei atbildētāja norādīja, ka jau pirms Latvijas pilsonības iegūšanas /datums/viņa bija /citas valsts nosaukums/ pilsone, tādējādi Latvijas pilsonību ieguva, jau būdama /citas valsts nosaukums/ pilsone.

[1.4] Šādos apstākļos prasītāja uzskata, ka /pers. B/ ir sniegusi par sevi apzināti nepatiesas ziņas un tādējādi nepamatoti ieguvusi Latvijas pilsonību. Pārbaudē konstatēts, ka atbildētāja pirmuzskaites veidlapā nav norādījusi savu dzīvesvietu /valsts nosaukums/, kā arī ziņu sniegšanas brīdī apzināti noklusējusi par esošo /citas valsts nosaukums/ pilsonību.

[2] Ar Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijas 2012. gada 28. decembra spriedumu prasība apmierināta, un /pers. B/ atņemta Latvijas pilsonība. No atbildētājas valsts labā piedzīta valsts nodeva 50 Ls un ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi 1,09 Ls.

[3] Izskatījusi lietu sakarā ar /pers. B/ iesniegto apelācijas sūdzību, Augstākās tiesas Civillietu tiesu palāta 2016. gada 20. septembrī nosprieda prasību noraidīt.

Spriedums pamatots ar šādiem motīviem.

[3.1] Saskaņā ar Latvijas Republikas Augstākās Padomes 1991. gada 15. oktobra lēmuma „Par Latvijas Republikas pilsoņu tiesību atjaunošanu un naturalizācijas pamatnoteikumiem" 2.1. apakšpunktu atbildētāja /datums/reģistrēta kā Latvijas pilsone.

Atbilstoši Pilsonības likuma pārejas noteikumu 4. punktam ar šā likuma spēkā stāšanos minētais Augstākās Padomes 1991. gada 15. oktobra lēmums zaudēja spēku.

[3.2] Saskaņā ar Pilsonības likuma 24. panta pirmās daļas 3. punktu (redakcijā līdz 1998. gada 10. novembrim) Latvijas pilsonību var atņemt, ja persona, apliecinot savu piederību pie Latvijas pilsonības vai naturalizējoties, ir sniegusi par sevi apzināti nepatiesas ziņas un tādējādi nepamatoti ieguvusi Latvijas pilsonību, pie nosacījuma, ja tas atklājas piecu gadu laikā pēc uzņemšanas pilsonībā.

Ar 1998. gada 22. jūnija likumu „Grozījumi Pilsonības likumā", kas stājās spēkā 1998. gada 10. novembrī, Pilsonības likuma 24. panta pirmās daļas 3. punktā izslēgti vārdi „ja tas atklājas piecu gadu laikā pēc uzņemšanas pilsonībā".

[3.3] Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldes prasība pamatota ar Pilsonības likuma 24. panta pirmās daļas 3. punktu. Šādas prasības apmierināšanai nav pamata, jo ir pagājis minētajā normā (redakcijā līdz 1998. gada 10. novembrim) noteiktais piecu gadu termiņš Latvijas pilsonības atņemšanai.

/pers. B/Latvijas pilsonībā uzņemta /datums/, un apstāklis, ka viņa, apliecinot savu piederību pie Latvijas pilsonības, ir sniegusi par sevi apzināti

nepatiesas ziņas un tādējādi nepamatoti ieguvusi Latvijas pilsonību, varēja būt pamats Latvijas pilsonības atņemšanai gadījumā, ja tas atklātos līdz 1997. gada 12. augustam. Konkrētajā gadījumā prasītāja šādu informāciju atklāja un cēla tiesā attiecīgu prasību vairāk nekā 19 gadus pēc atbildētājas uzņemšanas Latvijas pilsonībā, tādējādi nokavējot likumā noteikto termiņu.

[3.4] 1998. gada 22. jūnija likums „Grozījumi Pilsonības likumā", kas bija spēkā apgabaltiesas sprieduma taisīšanas brīdī, kā arī vēlāk 2013. gada 9. maijā pieņemtais likums „Grozījumi Pilsonības likumā" nav piemērojams, jo saskaņā ar likuma „Par likumu un citu Saeimas, Valsts prezidenta un Ministru kabineta pieņemto aktu izsludināšanas, publicēšanas, spēkā stāšanās kārtību un spēkā esamību" 9. pantu normatīvajiem aktiem nav atpakaļejoša spēka, izņemot likumā īpaši paredzētus gadījumus, kas konkrētajā gadījumā nav konstatējami.

Pirmās instances tiesa kļūdaini secinājusi, ka atbilstoši 1998. gada 22. jūnija likumam „Grozījumi Pilsonības likumā" atbildētājas atbildība nav aprobežojama ar termiņu, tādējādi nepamatoti apmierinot prasību.

[4] Par apelācijas instances tiesas spriedumu Pilsonības un migrācijas lietu pārvalde iesniedza kasācijas sūdzību, kurā, atsaucoties uz materiālo tiesību normu nepareizu iztulkošanu, kā arī procesuālo tiesību normu pārkāpumiem, lūdza spriedumu atcelt un lietu nodot jaunai izskatīšanai.

Kasācijas sūdzība pamatota ar šādiem argumentiem.

[4.1] Tiesa nepareizi iztulkojusi Pilsonības likuma 24. panta pirmās daļas 3. punktu (redakcijā, kas bija spēkā līdz 2013. gada 1. oktobrim), tādējādi nepamatoti uzskatot, ka izskatāmajā lietā ir iestājies prasības noilgums.

Apelācijas instances tiesa ir atsaukusies nevis uz tiesību normu, kas bija spēkā konkrētās prasības celšanas brīdī, bet gan uz Pilsonības likuma 24. panta pirmās daļas 3. punkta redakciju, kas bija spēkā līdz 1998. gada 10. novembrim, tādējādi kļūdaini uzskatot, ka pēc 1997. gada 12. augusta prasītājai zuda tiesības prasīt Latvijas pilsonības atņemšanu /pers. B/ un minētais apstāklis ir patstāvīgs pamats prasības noraidīšanai.

[4.2] Pilsonības likums pieņemts 1994. gada 22. jūlijā, un tā pārejas noteikumu 4. punktā noteikts, ka ar tā spēkā stāšanos Latvijas Republikas Augstākās Padomes 1991. gada 15. oktobra lēmums „Par Latvijas Republikas pilsoņu tiesību atjaunošanu un naturalizācijas pamatnoteikumiem" zaudē spēku. Vienlaikus likumdevējs Pilsonības likuma pārejas noteikumu 3. punktā noteica, ka personas, kuras līdz šā likuma spēkā stāšanās brīdim tika reģistrētas kā Latvijas pilsoņi saskaņā ar minēto Augstākās Padomes lēmumu, ir Latvijas pilsoņi un viņu reģistrācija nav anulējama, izņemot šajā likumā paredzētos gadījumos.

Savukārt Pilsonības likuma 24. panta pirmās daļas 3. punktā sākotnēji bija noteikts, ka Latvijas pilsonību var atņemt, ja persona, apliecinot savu piederību Latvijas pilsoņu kopumam vai naturalizējoties, ir sniegusi par sevi apzināti nepatiesas ziņas un tādējādi nepamatoti ieguvusi Latvijas pilsonību, ja tas atklājas piecu gadu laikā pēc uzņemšanas pilsonībā.

Taču ar likumu „Grozījumi Pilsonības likumā", kas stājās spēkā 1998. gada 10. novembrī, no Pilsonības likuma 24. panta pirmās daļas 3. punkta izslēgti vārdi „ja tas atklājas piecu gadu laikā pēc uzņemšanas pilsonībā". Pilsonības likuma pārejas noteikumu 3. un 4. punktu likumdevējs negrozīja, atstājot spēkā regulējumu, ka personas, kuras līdz Pilsonības likuma spēkā stāšanās brīdim reģistrētas kā Latvijas pilsoņi saskaņā ar Latvijas Republikas Augstākās Padomes 1991. gada 15. oktobra lēmumu „Par Latvijas Republikas pilsoņu tiesību atjaunošanu un naturalizācijas pamatnoteikumiem", ir Latvijas pilsoņi un viņu reģistrācija nav anulējama, izņemot Pilsonības likumā paredzētos gadījumus.

Tādējādi, izslēdzot no Pilsonības likuma 24. panta pirmās daļas 3. punkta vārdus „ja tas atklājas piecu gadu laikā pēc uzņemšanas pilsonībā" un vienlaikus negrozot Pilsonības likuma pārejas noteikumu 3. punktu, likumdevējs minētajai tiesību normai 1998. gada 22. jūnija likuma „Grozījumi Pilsonības likumā" redakcijā piešķīra atpakaļvērstu spēku, attiecinot to arī uz personām, kuras reģistrējās par Latvijas pilsoņiem atbilstoši Latvijas Republikas Augstākās Padomes 1991. gada 15. oktobra lēmumam „Par Latvijas Republikas pilsoņu tiesību atjaunošanu un naturalizācijas pamatnoteikumiem" un kurām saskaņā ar spēku zaudējušo Pilsonības likuma 24. panta pirmās daļas 3. punkta redakciju attiecībā uz Latvijas pilsonības atņemšanu būtu iestājies noilgums.

Līdz ar to secināms, ka likumdevējs, pieņemot minētos grozījumus, ir atcēlis jebkādus termiņa ierobežojumus Latvijas pilsonības atņemšanai personām, kuras to ieguvušas, sniedzot apzināti nepamatotas ziņas, neatkarīgi no tā, cik ilgs laiks pagājis no Latvijas pilsonības reģistrēšanas brīža.

Uz šādu Pilsonības likuma 24. panta pirmās daļas 3. punkta (redakcijā līdz 2013. gada 1. oktobrim) iztulkošanu lietās, kurās prasība par pilsonības atņemšanu bija celta pēc 1998. gada 10. novembra, kad stājās spēkā 1998. gada 22. jūnijā pieņemtie likuma grozījumi, vairākkārt ir norādījis arī Augstākās tiesas Senāts. Kā piemērus var minēt 2001. gada 8. oktobra spriedumā lietā Nr. SKC-449/2001, 2003. gada 19. novembra spriedumā lietā Nr. 559/2003 un 2005. gada 6. aprīļa spriedumā lietā Nr. 225/2005 (C04274303) izteiktās atziņas, ka nav pamata atsaukties uz tiesiskās paļāvības principu un likuma atpakaļvērstā spēka nepieļaujamību, jo tie balstās uz kļūdainu pieņēmumu par noilguma termiņa iestāšanos.

[4.3] Lai gan atbilstoši Pilsonības likuma pārejas noteikumu 6. punktam likumdevējs ir noteicis, ka nolēmumu par Latvijas pilsonības atņemšanu vai neatņemšanu lietās, kuras tiesā ierosinātas līdz 2013. gada 1. oktobrim, tiesa pieņem saskaņā ar Civilprocesa likumu, konkrētajā gadījumā nav piemērojams Civillikuma 3. pants, jo starp pusēm nepastāv civiltiesiskās attiecības, bet gan publiski tiesiskas attiecības. Līdz ar to atbilstoši Civilprocesa likuma 5. panta pirmajai daļai ir piemērojams Pilsonības likumā ietvertās materiālo tiesību normas, kas reglamentē pilsonības iegūšanas un zaudēšanas nosacījumus.

[4.4] Lai gan spēkā esošā Pilsonības likuma 24. panta trešajā daļā likumdevējs ir noteicis termiņu Latvijas pilsonības atņemšanai, ja tā iegūta, personai sniedzot apzināti nepatiesas ziņas vai noklusējot faktus, kas attiecas uz Latvijas pilsonības iegūšanas vai atjaunošanas nosacījumiem, tomēr vienlaikus Pilsonības likuma pārejas noteikumu 7. punktā paredzēts, ka personām, kuras Latvijas pilsonību ieguvušas līdz 2013. gada 1. oktobrim, šā likuma 24. panta trešajā daļā minētais 10 gadu termiņš sākas no 2013. gada 1. oktobra.

Ievērojot, ka joprojām Pilsonības likuma pārejas noteikumu 3. un 4. punkts nav grozīts, secināms, ka likumdevējs ir noteicis 10 gadu termiņu Latvijas pilsonības atņemšanai personām, kuras Latvijas pilsonību ieguvušas līdz 2013. gada 1. oktobrim, t. sk. personām, kuras reģistrējās par Latvijas pilsoņiem saskaņā ar Latvijas Republikas Augstākās Padomes 1991. gada 15. oktobra lēmumu „Par Latvijas Republikas pilsoņu tiesību atjaunošanu un naturalizācijas pamatnoteikumiem".

Turklāt, nosakot Pilsonības likuma 24. panta trešajā daļā un šā likuma pārejas noteikumu 7. punktā norādīto termiņu, vienlaikus minētā likuma 24. panta ceturtās daļas 2. punktā likumdevējs ir paredzējis, ka tas neattiecas uz gadījumu, kad personai ir Pilsonības likuma 9. panta pirmās daļas 1., 2., 3., 4. punktā neminētas valsts pilsonība. Līdz ar to secināms, ka likumā ir noteikts arī izņēmuma gadījums, proti, Latvijas pilsonības atņemšanas termiņa ierobežojums neattiecas uz personu, kurai ir /citas valsts nosaukums/ pilsonība, neatkarīgi no tā, kad atklājies Latvijas pilsonības atņemšanas pamats.

Motīvu daļa

[5] Pārbaudījusi lietā esošā sprieduma likumību attiecībā uz argumentiem, kas minēti kasācijas sūdzībā, kā tas noteikts Civilprocesa likuma 473. panta pirmajā daļā, Augstākā tiesa atzīst, ka Civillietu tiesu palātas 2016. gada 20. septembra spriedums ir atceļams un lieta nododama jaunai izskatīšanai apelācijas instances tiesā.

[6] Pilsonības likuma 24. panta pirmās daļas 3. punktā (redakcijā uz prasības celšanas brīdi 2012. gada 28. aprīlī) noteikts, ka Latvijas pilsonību var atņemt, ja persona, apliecinot savu piederību pie Latvijas pilsonības vai naturalizējoties, ir sniegusi par sevi apzināti nepatiesas ziņas un tādējādi pilsonību ieguvusi nepamatoti.

Apelācijas instances tiesa, nevērtējot prasības pieteikumā un atbildētājas apelācijas sūdzībā izklāstītos argumentus pēc būtības, kā patstāvīgu pamatu prasības noraidīšanai atzinusi noilguma iestāšanos, jo 1998. gada 22. jūnija likumam „Grozījumi Pilsonības likumā" attiecībā uz atbildētājas atbildību par prasības pieteikumā norādīto ziņu sniegšanu nevar būt atpakaļvērsts spēks un tādēļ attiecībā uz viņu ir spēkā piecu gadu termiņa aprobežojums attiecīgas prasības celšanai, kāds bija noteikts Pilsonības likuma 24. panta pirmās daļas 3. punktā šīs normas redakcijā, kas bija spēkā līdz 1998. gada 10. novembrim.

Šādu secinājumu Augstākā tiesa turpmāk norādīto argumentu dēļ atzīst par nepamatotu.

[6.1] Latvijas Republikas Augstākās Padomes 1991. gada 15. oktobra lēmumā „Par Latvijas Republikas pilsoņu tiesību atjaunošanu un naturalizācijas pamatnoteikumiem", kā arī 1992. gada 28. oktobra lēmumā „Par Latvijas Republikas pilsoņu tiesību atzīšanas nosacījumiem personām, kuras pirms 1941. gada 1. augusta dzīvoja Latvijas robežās, un viņu pēcnācējiem" iespēja atņemt personai pilsonību nebija paredzēta.

Latvijas Republikas Saeima 1994. gada 22. jūlijā pieņēma Pilsonības likumu, un ar tā stāšanos spēkā 1994. gada 25. augustā iepriekš minētie Latvijas Republikas Augstākās Padomes lēmumi zaudēja spēku. Jaunā Pilsonības likuma 24. panta pirmās daļas 3. punkts paredzēja, ka Latvijas pilsonību var atņemt, ja persona, apliecinot savu piederību pie Latvijas pilsonības vai naturalizējoties, ir sniegusi par sevi apzināti nepatiesas ziņas un tādējādi nepamatoti ieguvusi Latvijas pilsonību, ja tas atklājas piecu gadu laikā pēc uzņemšanas pilsonībā.

Ar Latvijas Republikas Saeimas 1998. gada 22. jūnija likumu „Grozījumi Pilsonības likumā", kas stājās spēkā 1998. gada 10. novembrī, no likuma 24. panta pirmās daļas izslēgts piemetinājums „ja tas atklājas piecu gadu laikā pēc uzņemšanas pilsonībā". Analoģiskā redakcijā minētā norma bija spēkā arī prasības celšanas brīdī 2012. gada 28. aprīlī, paredzot, ka Latvijas pilsonību var atņemt personām, kuras to ieguvušas ļaunā ticībā, sniedzot par sevi maldinošas ziņas, neatkarīgi no laika, kurā šis fakts kļuvis zināms. Šāda atziņa atbilst arī judikatūrai, uz ko pamatoti norādīts prasītājas kasācijas sūdzībā (*sk., piemēram, Senāta 2003. gada 19. novembra spriedumu lietā Nr. SKC-559/2003, 2005. gada 6. aprīļa spriedumu lietā Nr. SKC-225/2005, 2008. gada 20. februāra spriedumu lietā Nr. SKC-79/2008*).

Atbilstoši Civilprocesa likuma 5. panta sestajai daļai, piemērojot tiesību normas, tiesas pienākums ir ņemt vērā judikatūru. Pārbaudāmajā spriedumā tiesa to nav darījusi, nepaskaidrojot šādas rīcības motīvus, kas veido minētās normas pārkāpumu.

[6.2] Piekrītot kasācijas sūdzībā norādītajam argumentam, Augstākā tiesa atzīst, ka uz likumdevēja nolūku atcelt jebkādus termiņa ierobežojumus prasības celšanai par Latvijas pilsonības atņemšanu personai, kura vienlaikus ir arī tādas valsts pilsonis, ar kuru Latvijas likums nepieļauj dubultās pilsonības izveidošanos (Pilsonības likuma 9. pants), norāda arī spēkā esošā Pilsonības likuma 24. panta redakcija, atbilstoši kurai minētā panta trešajā daļā paredzētais desmit gadu termiņš lēmuma pieņemšanai par pilsonības atņemšanu uz šīm personām netiek attiecināts.

[6.3] Nevietā ir apelācijas instances tiesas atsaukšanās uz likuma „Par likumu un citu Saeimas, Valsts prezidenta un Ministru kabineta pieņemto aktu izsludināšanas, publicēšanas, spēkā stāšanās kārtību un spēkā esamību" 9. pantu, kurš nosaka, ka normatīvajiem aktiem nav atpakaļejoša spēka, izņemot likumā īpaši paredzētus gadījumus, jo, kā jau minēts, konkrētās prasības celšanas brīdī 2012. gada 28. aprīlī spēkā bija Pilsonības likuma redakcija, kurā nekādi termiņa ierobežojumi prasības par Latvijas pilsonības atņemšanu celšanai nebija noteikti.

Jāņem vērā, ka atbilstoši prasības pieteikumā izklāstītajiem apstākļiem, fakti par atbildētājas sniegto informāciju pirmuzskaites veidlapā prasītājai kļuva zināmi tikai pēc veiktās pārbaudes sakarā ar Latvijas Republikas pilsoņa pases izsniegšanu /pers. B/ 2011. gadā, tādējādi nav pamata noilguma termiņa sākumu saistīt ar pašu pilsonības iegūšanas faktu /datums/.

[6.4] Turklāt pārbaudāmā sprieduma [7.4] punktā tiesa, saistot piecu gadu noilguma sākuma termiņu ar pilsonības iegūšanas faktu /datums/, nonākusi pretrunā pati ar savu secinājumu, ka uz atbildētāju ir attiecināmas Pilsonības likuma normas redakcijā, kāda bija spēkā līdz 1998. gada 10. novembra grozījumiem un kurā paredzētais regulējums bija viņai labvēlīgāks. Kā jau norādīts šī sprieduma [6.1] punktā, /datums/spēkā bija Latvijas Republikas Augstākās padomes 1991. gada 15. oktobra lēmums „Par Latvijas Republikas pilsoņu tiesību atjaunošanu un naturalizācijas pamatnoteikumiem", kurā iespēja atņemt personai Latvijas pilsonību nemaz nebija paredzēta. Savukārt Pilsonības likums, kura redakciju kā atbildētājai labvēlīgu tiesa uzskatījusi par nepieciešamu konkrētajā gadījumā piemērot, stājās spēkā tikai 1994. gada 25. augustā.

[6.5] Tā kā pārbaudāmajā spriedumā, nonākot pie nepamatota atzinuma par prasības noilguma iestāšanos, atbildētājas /pers. B/ apelācijas sūdzībā norādītie argumenti par Latvijas pilsonības iegūšanas faktiskajiem apstākļiem nav vērtēti, izskatot lietu no jauna, tiesai tie jāvērtē pēc būtības atbilstoši Civilprocesa likuma 426. panta noteikumiem.

[6.6] Materiālo normu nepareiza piemērošana konkrētajā gadījumā novedusi pie likumam neatbilstoša sprieduma taisīšanas, tādēļ tas ir atceļams un lieta nododama jaunai izskatīšanai apelācijas instances tiesā.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Civilprocesa likuma 474. panta 2. punktu, pārejas noteikumu 91. punktu, Augstākā tiesa

nosprieda

Augstākās tiesas Civillietu tiesu palātas 2016. gada 20. septembra spriedumu atcelt un lietu nodot jaunai izskatīšanai Rīgas apgabaltiesai kā apelācijas instances tiesai.

Spriedums nav pārsūdzams.

Tiesnese M. Senkāne

Tiesnesis I. Bisters

Tiesnese M. Zāģere